

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2014, čj. MV-100467-6/KM-2014,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 10. 2014, čj. MV-100467-6/KM-2014, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „povinný subjekt“), ze dne 18. 8. 2014, čj. KRPA-255134-8/ČJ-2014-0000KR, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, konkrétně o poskytnutí záznamů pořízených městským kamerovým systémem.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný aproboval závěry povinného subjektu, aniž by přihlédl ke všem vzneseným námitkám; nechal bez povšimnutí žalobcovu redukci obsahu žádosti o informace, jakož i jeho reakci na domněnky povinného subjektu „o žárlivém manželovi či pracovníkovi detektivní kanceláře“, které neodpovídají okolnostem případu. Napadené rozhodnutí proto trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Požadovanou

informaci nelze dle žalobce odepřít na podkladě tvrzení povinného subjektu o finanční náročnosti ani tvrzením o nedisponování technickými prostředky, které by umožňovaly rozmazání obrazu, bez toho, aby byla tato tvrzení hodnověrně podložena. Schvalováním takového postupu by bylo možno bez dalšího odepřít jakoukoliv informaci. Uzavřel, že mu žalovaný odepřel právo na spravedlivý proces a že rezignoval na zjištění skutkového stavu věci, čímž porušil základní zásady správního řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě zrekapituloval průběh řízení před správními orgány, odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a navrhl soudu, aby podanou žalobu pro opožděnost odmítl, popř. aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce v replice setrval na podané žalobě, zopakoval některé žalobní body a doplnil, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podal ve lhůtě stanovené zákonem.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze nařídil ve věci ústní jednání konané dne 22. 11. 2017, při němž oba účastníci setrvali na svých již dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Žádosti o informace ze dne 28. 6. 2014 žalobce žádal povinný subjekt o poskytnutí záznamů pořízených městským kamerovým systémem v lokalitě Praha 6, ul. Bělohorská x Kochanova, v době od dne 27. 6. 2014, 17:15 hodin, do dne 27. 6. 2014, 17:35 hodin, z důvodu úkonů stran Policie České republiky.

Rozhodnutí povinného subjektu ze dne 1. 7. 2014, jímž byla předmětná žádost odmítnuta, žalovaný dne 4. 8. 2014 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Rozhodnutím ze dne 18. 8. 2014 povinný subjekt žádost žalobce o poskytnutí informací podle § 15 odst. 1 s odkazem na ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím odmítl s tím, že na záznamech jsou zachyceny i jiné osoby (obličeje a postavy občanů) a registrační značky motorových vozidel, přičemž i práva těchto jiných subjektů je třeba chránit. Poskytnutím záznamů by povinný subjekt porušil právo na ochranu osobních údajů u ostatních subjektů na záznamech zachycených; záznamy by si tak pod skrytým účelem mohl vyžádat například žárlivý manžel či pracovník detektivní kanceláře. Povinný subjekt doplnil, že nedisponuje softwarovým vybavením, které by mu umožňovalo rozostřit či jinak upravit záznam tak, aby jeho poskytnutím nedošlo k zásahu do práv jiných osob. Žalobce byl dále upozorněn na skutečnost, že požadovaný záznam může být poskytnut pouze oprávněným orgánům. Závěrem uvedl, že důvodem odmítnutí žádosti nebylo ztížit žalobci přístup k informacím, nýbrž obava z porušení práv a svobod jiných subjektů zachycených na záznamu kamerového systému.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce mimo jiné odkázal na stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů a na další literaturu, z nichž má vyplývat, že povinné subjekty provozují kamerové systémy, které dokážou poskytnout plnohodnotnou informaci a disponují prostředky, jak oddělit informace, které poskytnout nelze (tj. rozostřit či rozmazat záznam). Dle žalobce nelze připustit, aby přezkoumatelné odůvodnění mělo oporu ve vykonstruované a nikterak nepodložené domněnce „o žárlivém manželovi či pracovníkovi detektivní kanceláře“, která se netýká projednávaného případu. Odepření informace nelze odůvodnit ani nedostatkem technických prostředků k rozostření konkrétních osob, neboť tato technologie je

dnes dostupná a jednoduchá. Závěrem žalobce na podkladě dosavadního průběhu řízení svou žádost o poskytnutí informace zúžil pouze na „ty informace, které jsou dne 27. 6. 2014, v době od 17:15 hodin do 17:35 hodin, v Praze 6, ul. Bělohorská x Kochanova, zaznamenány úkony proti mé osobě, příslušníky Policie ČR, Služby kriminální policie a vyšetřování, 8. oddělení obecné kriminality, sídlem Praha 6, Pelléova 21, přítomnost hlídky příslušníků PČR dopravního inspektorátu v místě Praha 6, Bělohorská 53, a dále přítomnost hlídky příslušníků PČR parkující služebním vozidlem v křižovatce ul. Bělohorská x Kochanova (řidič sl. vozidla : , ČOZ.).“

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí povinného subjektu jako správné potvrdil. Žalovaný se přiklonil k názoru povinného subjektu, že žalobcem požadovaná informace je osobním údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a není ji proto možno poskytnout. Dle žalovaného provedl povinný subjekt správní uvážení a řádně je zdůvodnil, neboť z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, proč k omezení práva přistoupil a jaké legitimní důvody jej k tomu vedly.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že podaná žaloba je důvodná.

Podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny.

Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Na úvod soud k námitce žalovaného poznamenává, že žaloba není opožděná. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. Z doručení založené ve správním spise je zřejmé, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 23. 10. 2014. Posledním dnem lhůty k podání žaloby tak bylo úterý 23. 12. 2014. Vzhledem k tomu, že žalobce předal obálku obsahující předmětnou správní žalobu k poštovní přepravě držiteli poštovní licence právě dne 23. 12. 2014 (což vyplývá z razítka na obálce založené v soudním spise), byla lhůta k podání žaloby zachována, a žaloba je proto včasná.

Jádrem sporu bylo posouzení otázky, zda povinný subjekt, resp. žalovaný postupovali v souladu se zákonem, když s poukazem na možný zásah do práv na ochranu osobních údajů jiných subjektů odmítli žádost žalobce o poskytnutí informací – záznamů pořízených městským kamerovým systémem dne 27. 6. 2014 v době od 17:15 do 17:35 hodin v Praze 6 na křižovatce ul. Bělohorská a Kochanova, na nichž byly zaznamenány úkony příslušníků Policie České republiky vůči žalobci.

Soud se v první řadě zaměřil na otázku případné nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to nejen z důvodu, že ji žalobce výslovně namítal, ale zejména proto, že se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musel soud zabývat z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních námitek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, čj. 5 A 157/2002-35). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu v rámci správního soudnictví.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu se přezkoumatelným rozhodnutím rozumí rozhodnutí, které je srozumitelné a v němž je uveden dostatek důvodů podporujících jeho výrok. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75), nebo pokud zcela opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73). Uvedené závěry jsou aplikovatelné rovněž na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů vydaná ve správním řízení.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Obdobné náležitosti musí obsahovat též rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace vydané dle § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť podle § 20 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím se na toto rozhodnutí ustanovení správního řádu aplikují.

Nejvyšší správní soud již mnohokrát judikoval (např. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74), že smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit účastníku řízení, z jakého důvodu správní orgán rozhodl tak, jak rozhodl, neboť jen takovým způsobem lze ověřit, zda jsou důvody rozhodnutí v souladu s právními předpisy a zda nejsou založeny na libovůli správního orgánu. Odůvodnění rozhodnutí musí být schopno doložit správnost a zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že jedním z nejdůležitějších požadavků kladených na odůvodnění rozhodnutí je jeho přesvědčivost, je správní orgán podle § 68 odst. 3 správního řádu povinen náležitě vypořádat všechny námitky účastníků řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, čj. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6A 48/92-23, dále platí, že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“ Zdejší soud k tomu doplňuje, že jednou daný obsah napadeného rozhodnutí nemůže zvrátit či doplnit ani obsáhlejší argumentace žalovaného ve vyjádření k podané žalobě.

V nyní projednávaném případě soud shledal, že z obsahu napadeného rozhodnutí není patrné, jak se žalovaný vypořádal s jednotlivými námitkami žalobce uplatněnými v odvolání ani s jeho žádostí (rovněž obsaženou v odvolání), v níž rozsah požadovaných informací zúžil; žalovaný je totiž zcela pominul. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí pouze neustále opakoval obecná tvrzení o tom, že záznam obsahuje osobní údaje, které nemůže poskytnout, aniž by je hodnotil v návaznosti na odvolací námitky vznesené žalobcem. Ani tvrzení žalovaného o „žárlivém manželů či pracovníku detektivní kanceláře“ nereagují na žádost žalobce, z níž je zřejmé, že žalobce požadoval poskytnutí záznamu, na němž by byla

zachycena konkrétní situace – výhradně jeho osobní interakce s příslušníky Policie České republiky. Žalovaný se tedy argumentací žalobce uplatněnou v odvolání nezabýval ani se k ní nevyjádřil, ačkoli k tomu byl (jak již soud podrobněji popsal výše) povinen.

Kromě náležitého vypořádání jednotlivých odvolacích námitek měl žalovaný dle názoru soudu v napadeném rozhodnutí uvést, zda předmětné kamerové záznamy vůbec zachycují situaci, kterou popisoval žalobce, a dále se měl vyjádřit ke skutečnostem, zda jsou na záznamech požadovaných žalobcem zachyceny kromě žalobce a zasahujících policistů i osobní údaje jiných osob (například kolemjdoucí osoby či registrační značky vozidel), a tedy zda vznikla potřeba údaje anonymizovat. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že zájem na poskytnutí informace o veřejné nebo úřední činnosti veřejně činných osob, funkcionářů či zaměstnanců veřejné správy ve smyslu § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů obecně převažuje nad zájmem na ochraně soukromí těchto osob (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, čj. 8 As 12/2015-46). Zasahující příslušníci Policie České republiky tudíž zásadně nepožívají ochrany vyžadující anonymizaci záznamu o jejich aktivitě.

Na danou situaci lze dále aplikovat závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 27. 2. 2014, čj. 7 As 20/2013-23, s nimiž se zdejší soud ztotožňuje. Nejvyšší správní soud předně konstatoval, že zákon o svobodném přístupu k informacím nerozlišuje mezi nosiči, na kterých je informace zachycena (tedy zda se jedná o listinu, zvukový či obrazový záznam) a že povinný subjekt je povinen poskytnout informaci v plném rozsahu v anonymizované podobě, tj. bez chráněných osobních údajů. Dále pak dovodil, že „pokud by však poskytnutí informace bez chráněných osobních údajů nepředstavovalo pro povinný subjekt pouze jednoduchou operaci, zákon o svobodném přístupu k informacím mu umožňuje, aby od žadatele o poskytnutí informace žádal úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopie (§ 17 odst. 1 citovaného zákona). V této souvislosti musí být pořízení kopie vykládáno jako pořízení kopie včetně anonymizace. I v tomto případě musí povinný subjekt dostát podmínkám stanoveným v ust. § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy pokud bude za poskytnutí informace v anonymizované podobě požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady stěžovateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Poskytnutí informace je pak podmíněno zaplacením požadované úhrady. Stěžovatel se tak může rozhodnout, zda informaci za konkrétně vyčíslenou částku opravdu chce či nikoliv.“ Žalovaný nicméně takto nepostupoval a omezil se na obecná tvrzení o zásahu do práv na ochranu osobních údajů třetích osob a na nemožnost anonymizace údajů na záznamech z důvodu nedostatečného softwarového vybavení, což ve světle výše uvedených skutečností neobstojí.

Lze tedy uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí nesplňuje základní požadavky na odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu vyplývající ze zákona, jakož i z ustálené judikatury. Tím, že žalovaný zcela opomenul vypořádat uplatněné odvolací námítky žalobce, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Soud se ve shodě se závěry Nejvyššího správního soudu, vyjádřenými v rozsudku ze dne 28. 11. 2003, čj. 7 A 38/2001-37, nezabýval meritem věci, neboť za situace, kdy je napadené rozhodnutí rušeno pro podstatné vady řízení podle ustanovení § 76 s. ř. s., by bylo soudcovské hodnocení předčasné, a soud by tak předjímal závěry, které má učinit žalovaný správní orgán.

S přihlédnutím ke všemu shora uvedenému soud žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil.

V souladu s ustanovením § 78 odst. 4 téhož zákona soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude tedy na žalovaném, aby se v dalším řízení s námitkami žalobce podrobně vypořádal a řádně je vyhodnotil, přičemž v odůvodnění svého rozhodnutí zaujme stanovisko ke všem uplatněným odvolacím důvodům a vyloží, jakými úvahami byl ke svým závěrům veden.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v soudním poplatku zaplaceném z podané žaloby ve výši 3 000 Kč; tuto částku je žalovaný povinen uhradit žalobci ve lhůtě 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. listopadu 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková